

Arrest

nr. 90 209 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SROKA
Hingenesteenweg 26
2880 BORNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 juli 2012 waarbij de aanvraag tot machtiging om verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard werd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. SROKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeksters dienden op 20 april 2012 een aanvraag tot machtiging om verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

De aanvraag werd op 11 juli 2012 onontvankelijk verklaard en 13 juli 2012 ter kennis gebracht van de verzoeksters.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden gezien regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het is aan de verzoeksters om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeksters verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2006 in België verblijven, zij vervolgens terug naar Kosovo zijn gegaan om in september 2008 terug naar België te komen; de integratie van betrokkenen zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die zij gedurende hun verblijf alhier ontwikkeld zouden hebben; zij namelijk vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zouden hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk zouden geprofileerd hebben en hierbij niet onopgemerkt zouden gebleven zijn; deze integratie van betrokkenen zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; zij zich vooreerst maar al te goed bewust waren van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook inhield dat zou minstens één der landstalen zo snel mogelijk dienden aan te leren; betrokkenen behoorlijk Nederlands zouden spreken en zij daartoe lessen zouden hebben gevolgd; deze inspanningen zouden aantonen dat betrokkenen zich op doorgedreven wijze zouden hebben geïntegreerd in onze Belgische samenleving; gelet op de inspanningen die reeds werden geleverd door betrokkenen, zowel op linguïstisch, sociaal als op economisch gebied, er niet zou kunnen aan getwijfeld worden dat betrokkenen zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en dat van hun gezin; op sociaal vlak betrokkenen zich steeds op intensieve wijze zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkenen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen; juist door hun intense omgang met Belgen en hun uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, hun vrienden en kennissen betrokkenen dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering als inhumain zouden beschouwen; betrokkenen bij de Belgische bevolking over zouden komen als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk zouden nalaten en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigengemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven; er namelijk aan de integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden; het onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden zouden hebben met België; het betrokkenen aan energie en sociaal-meelevendheid niet zou ontbreken; zij gedurende hun verblijf alhier vanzelfsprekend het centrum van hun belangen zouden hebben opgebouwd; zij enkel en alleen een meerwaarde zouden betekenen voor onze multiculturele maatschappij en zij zouden bewijzen dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn en zij een getuigenverklaring dd. 25.06.2012 voorleggen ten aanzien van de familie [T] en zij een inschrijvingsfiche dd. 03.02.2011 en een verklaring van Mevr. [AvE] van de Open School te Willebroek op naam van [T.E.] en een attest dd. 14.01.2011 ten aanzien van Dhr. [R.T.] aan het dossier toevoegen,

verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat de achterkleinkinderen van Mevr. [T.R.] (met name G, N, J en S) reeds sedert geruime tijd de lessen zouden volgen in het Nederlands, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen halen aan dat het voor hun, in dit stadium van integratie, onwenselijk zou zijn om terug te moeten keren naar hun onvluchtte geboorteland en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Bij hun inschrijving voor asiel verklaarden betrokkenen zelf dat ze in augustus 2006 een eerste maal in België zijn toegekomen. Vervolgens zijn ze teruggekeerd naar Kosovo, om in september 2008 terug naar België te komen. Hun verblijf, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 17.08.2006, werd afgesloten op 23.04.2007 met de beslissing 'Oude asielprocedure - niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hun kennisgegeven op 26.04.2007. Hun tweede procedure, ingediend op 16.09.2008, werd afgesloten op 05.01.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan acht maanden voor de eerste aanvraag en minder dan twee jaar en vier maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij in Kosovo veel problemen kenden op grond van hun Roma etnie en dat het onmogelijk en onverantwoord zou zijn om de aanvraag vanuit hun thuisland te doen. Ze verwijzen naar de actuele toestand in de regio van herkomst. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terug kunnen om bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoeksters hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen voor al die tijd dat zij al in ons land verbleven hebben, op geen enkele wijze in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht en dat zij een blanco strafregister zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoeksters voeren in een eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de schending van de materiële motiveringsplicht, de schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de

Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en werpen tenslotte een manifeste beoordelingsfout op. Dit middel wordt als volgt toegelicht:

“1.1. De bestreden beslissing ingevolge de aanvraag 9bis

4.

De bestreden beslissing besluit als volgt :

“De aangehaalde redenen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. ”

In de bestreden beslissing is duidelijk sprake van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

Er is in casu immers geen enkele reden om te twijfelen aan het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk een grondig onderzoek te verrichten alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoeksters' aanvraag overeenkomstig artikel 9bis Vw.

Er is dus sprake van schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Er is tevens sprake van schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft immers tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat is in casu niet het geval.

1.2. De voorwaarden gesteld door artikel 9bis

6.

Ten tijde van de aanvraag luidde artikel 9bis Vw. als volgt :

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. ”*

7.

Vooreerst dient in casu te worden vastgesteld dat met geen woord gerept wordt over de documentaire voorwaarde, zodat mag aangenomen worden dat aan die voorwaarde is voldaan.

Verzoeksters konden een identiteitsdocument voorleggen zoals vereist in artikel 9bis §1 Vw.

Deze vaststelling is van belang in het kader van een andere procedure, met name de beslissing van onontvankelijkheid d.d. 4.07.2012 aangaande de aanvraag op grond van art. 9ter Vw. d.d. 22.05.2012, waartegen verzoeksters bij verzoekschrift d.d. 4.08.2012 een beroep instelden bij uw Raad. Het is

duidelijk dat beide beslissingen tegenstrijdig zijn, hetgeen al een indicatie is voor het feit dat verwerende partij de dossiers van verzoeksters niet steeds met de nodige aandacht en consequentie onderzoekt.

8.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de aangehaalde redenen ter rechtvaardiging van de buitengewone omstandigheden wel degelijk correct werden ingeroepen.

9.

Verwerende partij ging voorbij aan de feiten dat mevrouw R.T. in slechte gezondheid verkeert en niet kan reizen.

Reeds op 16.02.2009 werd een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Bij beslissing van 05.02.2010 werd de aanvraag ontvankelijk verklaard.

In het administratief dossier bevinden zich elementen waaruit blijkt dat mevrouw T. zich omwille van haar gezondheidstoestand niet kan verplaatsen, laat staan reizen.

De verwijzing naar een terugkeer in Kosovo doet hieraan geen afbreuk. Het is na de tweede aankomst in België (september 2008) dat de gezondheidstoestand van mevrouw R.T. verslechterd is. Zij verplaatst zich enkel nog per rolstoel, en heeft ook nood aan zuurstofflessen. Zij behoeft een dagdagelijkse verzorging, waarvoor de heer E.T., haar kleinzoon, instaat.

Vandaar dat ook na die datum, in februari 2009 een verzoek tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter werd ingediend, verzoek dat overigens ontvankelijk verklaard werd.

Deze elementen zijn gekend in het administratief dossier van verzoeksters en verwerende partij heeft daar dan ook ten onrechte geen rekening mee gehouden.

Verzoeksters lezen in de bestreden beslissing geen enkele motivatie voor het feit dat met dit gegeven geen rekening werd gehouden, terwijl toch voldoende blijkt dat dit als buitengewone omstandigheid kan in acht genomen worden.

10.

Voorts heeft verwerende partij er geen rekening mee gehouden dat verzoeksters deel uitmaken van een grote familie, bestaande uit R. en S. T., maar tevens uit de kleinzoon E.T. en diens echtgenote S.T., en hun 4 gemeenschappelijke kinderen, waarvan er 2 in België geboren zijn. De oudste kinderen lopen hier overigens al een tijdje school.

De jongste kinderen hebben geen enkele band met het land van oorsprong van hun ouders en grootmoeder.

Verzoeksters verplichten om terug te gaan naar hun land van oorsprong zou in die mate wel degelijk een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk,

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verwerende partij heeft niet aan correcte feitenvinding gedaan door eenvoudigweg te stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Uit het dossier blijkt duidelijk de gezinssituatie van verzoeksters.

Ook uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt deze.

De familie TAHIRI vormt een hechte familie, met mevrouw R.T., als zieke grootmoeder, als oudste familielid; zij woont samen met haar dochter S.T. en haar kleinzoon en diens gezin.

Het is de kleinzoon E.T. die zorg draagt voor zijn zieke grootmoeder aangezien R. zich niet kan verplaatsen. Mevrouw R.T. verplaatst zich uitsluitend met een rolstoel, doch gezien haar hoge leeftijd en haar zwakte heeft zij steeds iemand nodig om deze voort te duwen.

Zij heeft bovendien nood aan zuurstofflessen.

Gelet op haar hoge leeftijd - mevrouw R.T. is 73 jaar - mag aangenomen worden dat een verwijdering van haar gezin haar erg zwaar zou vallen. Verzoekster is emotioneel erg verknocht aan haar familie en is alleen hulpeloos.

Zij kan niet voor een onbepaalde periode terugkeren naar het land van herkomst, niet alleen omwille van haar immobiliteit en het gevaar, maar ook omwille van het gemis van de familie. Mevrouw R.T. zou het niet aankunnen om een lange periode van haar familie verwijderd te zijn. Zij heeft haar familie nodig, net zoals haar familie haar nodig heeft. Het hele gezin leeft onder haar vleugels.

Verwerende partij zwaait enkel met theoretische principes maar gaat in de bestreden beslissing niet in op de concrete feiten die aan de basis liggen van dit dossier.

Verzoeksters lezen nergens in de bestreden beslissing waarom een verwijdering van verzoeksters geen schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij motiveert dit niet in casu. De algemene bewering wordt niet toegepast op de feitelijke situatie.

11.

Verwerende partij stelt overigens nog dat de bewering dat verzoekster niet kunnen terugkeren door de actuele toestand in hun land van herkomst, niet volstaat als buitengewone omstandigheid en concludeert dat de "elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties" "geen andere beoordeling" wettigen "dan die van deze instanties".

Die redenering van verwerende partij kan niet volstaan.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de als dan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (R.v.St. nr. 46. 794. 30.3.1994, R.A.C.E. 1994).

Verwerende partij baseert zich hier op de feitelijke gegevens op het ogenblik van de asielaanvraag, die respectievelijk dateren van 17.08.06 en 16.09.08. De asielprocedures zijn al geruime tijd afgehandeld.

Verwerende partij kan aldus niet rechtsgeldig en afdoende motiveren de beoordeling door die asielinstanties te volgen.

Verwerende partij had dienen over te gaan tot een onderzoek van de actuele toestand.

Immers, artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §

131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Talië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu kan van verzoeksters niet verlangd worden dat zij als hulpeloze bejaarde dame het grondgebied zou moeten verlaten en zij - voor welke periode dan ook - terug in haar eigen bestaan zou moeten voorzien en op zichzelf zou aangewezen zijn, als Roma in Kosovo.

Verwerende partij had een onderzoek moeten voeren naar die aangevoerde motieven.

In casu wordt vastgesteld dat verwerende partij haar beslissing steunt op grond van de elementen uit de asielaanvraag, zonder deze af te toetsen aan de actuele situatie, en zonder hieromtrent te motiveren.

1.3. Conclusie

12.

De beslissing van verwerende partij kan niet worden gevolgd en dient te worden nietig verklaard."

2.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeksters hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.5. De Raad merkt op dat de verzoeksters de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, waarvan de schending eveneens door verzoeksters wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Samenhangend met materiële motiveringsplicht legt het zorgvuldigheidsbeginsel de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6. De verzoeksters stellen vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Waar verzoeksters opmerken dat deze vaststelling van belang is voor een ander verzoekschrift dat zij bij de Raad aanhangig maakten m.b.t. een beslissing in hun hoofd in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze vaststelling de concrete motieven van de onderhavig bestreden beslissing niet kan onderuit halen.

De verzoeksters voeren aan dat de aangehaalde redenen ter rechtvaardiging van de buitengewone omstandigheden wel degelijk correct werden ingeroepen.

2.7. In de eerste plaats stellen zij dat mevrouw [R.T.] in slechte gezondheid verkeert, nood heeft aan zuurstofflessen en de verzorging van haar kleinzoon [E.T.] alsook niet kan reizen. Ze verwijzen naar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 16 februari 2009 werd ingediend en die op 5 februari 2010 ontvankelijk werd verklaard. Verzoeksters voeren aan dat deze elementen gekend zijn in het administratief dossier en dat hiermee onterecht geen rekening is gehouden.

De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeksters noch omtrent de ontvankelijkheid, met name de aangevoerde buitengewone omstandigheden, noch omtrent de gegrondheid, met name de aangevoerde humanitaire redenen, melding hebben gemaakt van de gezondheidstoestand van [R.T.] en haar onmogelijkheid om te reizen. Waar verzoeksters deze medische elementen zelf niet uitdrukkelijk hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheden, kunnen verzoeksters bezwaarlijk aanvoeren dat de verwerende partij een schending heeft begaan van de motiveringsplicht door in de bestreden beslissing geen motivering omtrent deze medische elementen op te nemen.

Bovendien betekent het feit dat er geen motivering omtrent de gezondheidstoestand van [R.T.] is opgenomen in de bestreden beslissing niet *ipso facto* dat de verwerende partij er geen rekening mee heeft gehouden. Immers, zoals verzoeksters terecht opmerken, bevinden er zich in het administratief dossier elementen waaruit de gezondheidstoestand van [R.T.] blijkt. Verder nazicht van het administratief dossier leert dat de aanvraag van 16 februari 2009 inzake een machtiging tot verblijf op

grond van artikel 9ter, op 10 april 2012 ongegrond werd verklaard. In deze beslissing werd onder meer gesteld:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.02.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

[T.R.] haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 05.04.2012 (zie kopie in omslag in bijlage) en concludeert het volgende:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar én toegankelijk is in Kosovo.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Verzoekster kan bovendien met deze pathologie reizen en uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Gezien de nodige medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo, dient de aanvraag ongegrond te worden verklaard.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Het nazicht van het administratief dossier leert bovendien dat de ambtenaar-geneesheer zijn beoordeling heeft gemaakt rekening houdend met attesten die dateren van na de indiening van de aanvraag op 16 februari 2009, waarbij het laatste attest waarmee rekening werd gehouden, dateert van 30 december 2011. Het advies van de ambtenaar-geneesheer dat zich in het administratief dossier bevindt, bevestigt dat *"Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg."*

De verwerende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat de door verzoeksters aangebrachte elementen inzake de gezondheid van [R.T.] bijgevolg uiterst recent werden beoordeeld in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar een recente beslissing stelt dat [R.T.], ondanks haar ernstige gezondheidstoestand die trouwens niet wordt betwist, toch kan reizen, en waar de verzoeksters geen andere elementen voorleggen die deze beslissing kunnen weerleggen, maken de verzoeksters aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van [R.T.].

2.8. In de tweede plaats stellen verzoeksters dat de verwerende partij er onterecht geen rekening mee heeft gehouden dat verzoeksters deel uitmaken van een grote familie, met name kleinzoon [E.T.] en diens echtgenote [S.T.] en hun vier minderjarige kinderen. Door de verzoeksters te verplichten naar hun land van herkomst terug te keren, zou een schending van artikel 8 van het EVRM worden begaan.

2.8.1. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.8.2. De Raad wijst er op dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin beperkt, (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, par. 94). Er moet sprake zijn van hechte persoonlijke banden tussen de gezinsleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders, alsook grootouders en kleinkinderen/achterkleinkinderen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing, in tegenstelling dat wat verzoeksters beweren, niet wordt betwist dat er *in casu* sprake is van een ‘gezinsleven’.

Gegeven het feit dat alle voornoemde familieleden op hetzelfde adres wonen, neemt de Raad aan dat er sprake is van voldoende hechte banden tussen de familieleden, zodat een gezinsleven kan worden vastgesteld.

2.8.3. Nu de Raad het bestaan van een gezinsleven heeft vastgesteld, is de volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken of er sprake is van een schending van het gezinsleven.

Vooraleer te oordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet eerst worden onderzocht of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad stelt vast dat verzoeksters naar België zijn gekomen in het kader van een asielaanvraag. Zowel de eerste als de tweede asielaanvraag van verzoeksters werden negatief afgesloten. Vervolgens werden nog een aantal verblijfsprocedures ingesteld, evenwel zonder positieve gevolgen. De verzoeksters beschikken aldus niet over een verblijfsrecht in België waardoor *in casu* sprake is van een zgn. situatie van eerste toelating.

2.8.4. Indien het een situatie betreft van eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er, in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel moet er in dit geval volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996,

Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.8.5. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.8.6. Verzoeksters verwijzen naar het feit dat ze deel uitmaken van een grote familie en dat een scheiding hen erg zwaar zou vallen, niet alleen omwille van de zorgen die door de gezinsleden verstrekt aan [R.T.] maar ook omwille van het gemis.

De Raad stelt evenwel vast op basis van het administratief dossier dat de [E.T.], zijn echtgenote en zijn vier minderjarige kinderen evenmin over een verblijfsrecht beschikken in België en al verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten ontvingen. Bovendien werd hun aanvraag van 20 april 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op 11 juli onontvankelijk verklaard.

Aangezien [E.T.], zijn echtgenote en zijn kinderen eveneens het grondgebied dienen te verlaten, maken verzoeksters niet aannemelijk dat zij van hen zullen worden gescheiden. Er staat hen immers niets in de weg om [E.T.], zijn echtgenote en zijn kinderen te vervoegen in een ander land, zij het land van herkomst of een derde land, en daar hun gezinsleven verder te zetten, minstens tonen de verzoeksters dit niet aan.

Waar verzoeksters aanvoeren dat [R.T.] de nabijheid van haar kleinzoon [E.T.] nodig heeft omwille van haar gezondheidstoestand, wijst de Raad er op dat uit punt 2.7. blijkt dat de verwerende partij in een recente beslissing heeft geoordeeld dat uit de beschikbare medische gegevens geen medische noodzaak tot mantelzorg blijkt. Bovendien, gegeven het feit dat [E.T.] eveneens het grondgebied dient te verlaten aangezien hij niet over een verblijfsrecht beschikt, maken verzoeksters niet aannemelijk dat [R.T.] de zorgen van [E.T.] zal moeten missen, daar verzoeksters niet aantonen dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die de verderzetting van het gezinsleven elders beletten. Het gegeven dat de minderjarige kleinkinderen geen band hebben met het land van hun ouders en grootouders en hier school lopen, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Er kan worden aangenomen dat de kinderen, gezien hun jonge leeftijd, over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om het gezinsleven elders verder te zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Met hun loutere kritiek maken verzoeksters eveneens niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijke onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze t.a.v. artikel 8 van het EVRM heeft gemotiveerd dat: *“Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

2.9. Verzoeksters voeren tenslotte aan dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden omdat de verwerende partij de bewering van de verzoeksters dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst wegens de actuele toestand daar, niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden en daarbij verwijst naar het feit dat dit element reeds door asielinstanties werd beoordeeld en niet weerhouden. De verzoeksters wijzen er op dat de asielaanvragen dateren van 2006 en 2008 en de asielprocedures al ruime tijd werden afgehandeld. Verzoeksters betogen dat de verwerende partij had moeten overgaan tot een onderzoek van de actuele toestand.

2.9.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

2.9.2. In het kader van artikel 3 van het EVRM meldde verzoekende partij in haar aanvraag van 20 april 2012 met betrekking tot buitengewone omstandigheden enkel *“allereerst kunnen verzoeksters de aanvraag niet richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een*

mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering” en “ten vierde kan verwezen worden naar de actuele toestand in de regio van herkomst, hetgeen weinig verdere uitleg behoeft”.

Deze loutere bewering die niet wordt gestaafd met een begin van bewijs, en de algemene verwijzing naar de situatie in het land van herkomst volstaan evenwel niet. Verzoeksters moeten enig verband met hun persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Uit de aanvraag blijkt dat verzoeksters geen enkel concreet element aanbrengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is, en staven ze hun blote beweringen omtrent de actuele toestand in het land van herkomst niet met een begin van bewijs.

Verzoeksters tonen aldus niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat: *“Betrokkenen beweren dat zij in Kosovo veel problemen kenden op grond van hun Roma etnie en dat het onmogelijk en onverantwoord zou zijn om de aanvraag vanuit hun thuisland te doen. Ze verwijzen naar de actuele toestand in de regio van herkomst. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terug kunnen om bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoeksters hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.”

In hun verzoekschrift voeren verzoeksters algemene en theoretische beschouwingen aan m.b.t. artikel 3 van het EVRM, maar worden deze beschouwingen niet verder geconcretiseerd naar hun individuele situatie. Verzoeksters betogen enkel dat *“niet verlangd [kan] worden dat zij als hulpeloze bejaarde dame het grondgebied zou moeten verlaten en zij – voor welke periode dan ook – terug in haar eigen bestaan zou moeten voorzien en op zichzelf zou aangewezen zijn, als Roma in Kosovo”* maar staven deze beweringen niet met een begin van bewijs. Uit de bespreking van punt 2.8. e.v. is bovendien gebleken dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet werd aangetoond en dat, gezien het feit dat de andere gezinsleden eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen, het niet aannemelijk is dat verzoekster [R.T.] op zichzelf aangewezen zou zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeksters de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwisten, zodat deze gehandhaafd blijven.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Samenvattend kan worden besloten dat verzoeksters geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES